

Село будала, Урош Петровић

Јуту је растао сам у шумској колиби и вапио је за друштвом људи. Нажалост, једино људско насеље до којег је могао допрети било је једно приказано село. Његови су се становници немарно односили према природи, што је толико наљутило дрекаваца, шумског врага, да их је проклео.

„Нико вам више у село неће долазити а ви ћете се до краја живота, хтели-не хтели, једни према другима као и према свим осталим људима понашати као будале!”, гласила је његова страшна клетва.

Од тада су њихово насеље прозвали Село будала. У широком луку су га заобилазили чак и најхрабрији путујући трговци.

Наравно, ни Јуту тамо залазио.

Како је растао, бивао је све усамљенији. Често је лутао без циља и разговарао сам са собом.

„Зар ћу довека овако? Ја не заслужујем ову самоћу!”, јадиковао је, понекад толико гласно да се одјек његових речи ширио читавом шумом.

Једног поподнева, пред њега искочи дрекавац. Дечак се силно препаде, као да је видео самог шумског врага, што није ни чудо јер га управо и јесте видео.

„Не треси се ту као прехлађена кукавица, већ саслушај моју великодушну понуду!“, издра се грозни створ на Јутуа.

„Ка... какву понуду? ”, прозбори дечак муцајући.

„Досадио си ми са твојим јадиковкама! Моја шума због тебе више није тихо и спокојно место! У њу више ни патуљци не залазе, а камоли неки озбиљнији чаробни створови. Дакле, ево изазова којег ти нудим: Придружи се Селу будала! Проведи са њима три дана, потом се врати овамо. Ако ти успе да те те будалетине прихвате и заволе, и то толико да те у свитање трећег дана испрате у сузама, доделићу ти друштво, и то не било какво – послаћу ти најлепшу од шумских вила са далеких гора! Стасала је за удају, а вилењаци не постоје! Чак ће и тебе кукавца једва дочекати!”, изложи понуду дрекавац.

„А ако ми задатак са будалама не успе”, упита малишан са стрепњом.

„Онда ћеш да се вратиш у ту своју страћару, купиш онолико ствари колико можеш да понесеш и преселиш се у Село будала, заувек и без поговора! Моја шума ће опет бити мирно место!“, одговори му створ, сасвим сигуран да ће се то на крају и догодити.

Дечак је оклевао. Знао је да је врагов задатак готово немогуће испунити.

„Прихватам, уз један мали додатак!”, огласи се коначно Јуту.

„Шта хоћеш?”, зарежа љути дрекавац.

„Ако испуним задатак, поред тога што ћеш ми послати вилу, желим и да скинеш то проклетство са сељана, и да коначно престану да се понашају као будале! Заувек и без поговора!”, изговори Јуту у једном даху.

Сасвим убеђен да дечак нема ни најмању шансу да учини оно што му је задато, чаробни створ одлучи да прихвати ово повећање улога.

„Нека ти буде! Изазов је прихваћен!”, објави дрекавац, да га цела шума чује.

*

Већ следећег јутра, Јуту се упутио ка Селу будала. Чим је крочио међу сељане, почели су да га задиркују, вриштећи од смеха и злурадости. Поливали су га водом, засипали брашном и ругали му се правећи урнебесне гримасе.

„Ух, ала је шумски враг темељно обавио посао! Овакве будале свет није видео!” престрашено је помислио Јуту.

Све је дечак покушао – да разговара са њима, да им објасни ситуацију, да их моли да се уразуме, да им понуди договор, чак и да им се додворава или да их поткупи– ништа није вредело. Будале су остале доследно краја.

Последње ноћи договореног боравка у селу, Јуту није могао да заспи - схватио је да није успео и да ће читав живот морати да проведе међу тим несносним сељанима. Зора трећег дана се неумитно ближила. Био је очајан и на ивици суза.

Ипак, понекад је потребно дочекати најмрклији мрак да би се приметио први трачак светлости! Изненада, нешто се у њему преломи. Одлучио је да се не преда, по сваку цену.

„Овакав живот не заслужују ни они, а ни ја са њима!”, рече одлучно.

Потом направи велику бакљу и упали је. Свега неколико тренутака пре свитања и оглашавања првих петлова, он се растрча и попали све амбаре по селу.

„Ватра! Устајте, будале, да видите како вам све залихе горе! Нашла се, коначно, и већа будала од вас!”, драо се из свег гласа.

Сељани се нагло разбудише и панично похиташе напоље из својих кућа. Када су схватили да гори све што су муком сакупили, почеше да плачу и кукају из свег гласа. Тада, поносно корачајући, дечак напусти село.

На друму га је дочекао запањени дрекавац. Са неверицом је посматрао силуету дечака, иза које су играли пламенови запаљеног насеља.

„Испратили су ме у сузама, зар не?”, рече му Јуту сасвим мирно.

„Не могу да верујем! Ти испаде, и то без чаролије, највећа будала!”, процеди дрекавац киптећи од беса.

„Има само једна што испаде већа, чини ми се!”, узврати му дечак, уз једва приметан смешак.

*

Шумског врага више нико никада није видео. Он је био незгодан и злурад створ, али се, по древном Закону шуме, чврсто држао своје речи.

Тако дечак заиста дочека и ожени најлепшу шумску вилу са далеких гора. Добили су и децу, која су расла срећна и разиграна у њиховој шуми.

Свим су се потрепштинама снабдевали у оближњем селу, лепом и обновљеном, пуном пристојних и добрих људи, и тек покојом, природно рођеном будалом.